

MARKÓ BÉLA

Az oleander halála

*Várhattunk volna még egy-két hetet,
mert túl korán kítettük, s elfagyott
az oleander, nyilván nem vagyok
s nem vagy hibás, hiszen megérkezett*

*naptár szerint és tényleg a tavasz,
nem gondolhattuk, hogy még visszatér
csupán egy éjszakára is a tél,
s hogy visszafúj még és visszahavaz*

*egy pillanatra, szóval baleset,
hogy reggelre az oleandered
szoborrá lett, és bekérezkedett*

*ismét közénk, s most más mennybolt alatt,
más selymekből, de a sírós szavak
mind rózsaszín virággá bomlanak.*

Levétel

*Megérett Jézus, mint a meggy a kertben,
rigók lyuggatják az édes gyümölcsöt,
s azt sem tudom, hogy angyal-e vagy ördög,
ki csőrében, akár egy lándzsahegyben,*

*kegyelmet hordoz, s vissza-visszatérve,
a lucskos magról a húst már lefejtí,
hogy lassan nem marad belőle semmi,
mert egy forró madárgyomorban végre*

*már magasabbra száll, talán a mennybe
vagy máshova, de biztos, hogy a lélek
megint pokolra jut, majd újraéled,*

*kihajt s remél, hogy hátha égbe menne
előbb-utóbb, de Isten csak a testet
használja, és itt hagyja a keresztet.*

Mennybemenetel

*Jár egy veréb a fában, mint a szív
múltét előtt egy tágra nyitott testben,
s csak ver, kihagy, rémulten összerezzen,
arrébb ugrik, megtorpan, visszahív,*

*s ismét hangoskodik, jól láthatóan
külön minden levéltől, és alig
feszíti meg parányi izmait,
tenyérsíri helyen is repül valóban,*

*vagy legalábbis röppen, és szabad,
amint a napsütötte falakat
próbálgatja, és bármikor lerontja*

*a könnyű tornyokat, s már egyedül
kering csak, saját szárnyába merül,
s lüktet megint, míg fénylik kint a lombja.*

Ismét az oleander

*Tévedtem mégis, mert csak tetszhalott volt,
lassan feltámad, itt-ott látszanak
a halványzöld hajtások, átszakad
a dermedt kéreg, s ahol belekóstolt,*

*de nem harapta végleg át a torkát
az éjszakai fagy, a föld fölött,
egész közel, már oda költözött
minden élet s remény, hogy hátha formát*

*kaphatna újból, míg ott fent ropognak,
mint egy hatalmas állvány, a fagyott
ágak, s mint elsötétült csillagok,*

*a száraz levelek vakon forognak,
és semmire se jók, csak valahol
lentről segít ki ismét a pokol.*

Vissza a Golgotáról

*Sündisznó jár az elsötétült kertben,
s még fel-felizzik az édes cseresznye,
de hol van Isten, aki felszegezte
a ritkás testet, mindig készületlen*

*s mindig rémülten, ahogy átrepülnek
a madarak a tágra nyitott fákon,
mint bordák közt a lándzsa, hogy ne ártson,
mégis sebezzen, hullnak már s lehülnek*

*a forró cseppek a kereszt tövében,
rigó motoz a megváltó szívében,
mert minden egybetart, hát végre egybe-*

*illeszkedik véres lucsokban s fényben
egy éhes kisgyerek roppant kezében,
és ez sem több: csak egy marék cseresznye.*